

това не искамъ да зная. Ако азъ съмъ дошълъ да изправя вашия кракъ, който е счупенъ, не ми важи какъ мислишъ ти. Баща ви казва: „Може ли да направишъ крака?“ Азъ казвамъ: да, мога. Ти може да ме хулишъ, ругаешъ, но като оздравѣешъ, пакъ ще говоримъ. Азъ ще седна, ще покажа изкуството си, а твоето ругателство е другъ въпросъ, ще го оставя на твоя смѣтка. Може да кажешъ: „Ти ми причини болка, ти си жестокъ“. То е другъ въпросъ. Въпросътъ е, може ли азъ да направя крака или не? Направя ли азъ крака, поставя ли всѣка частица на мѣстото си, азъ не съмъ жестокъ, човѣкъ, азъ съмъ човѣкътъ, който ви направи крака, който ви оздрави. Слѣдователно, вие не може да очаквате да ви се оправи крака безъ болка. Вашиятъ Учителъ трѣбва да изправи много ваши погрѣшки. Турете въ ума си мисълта, че когато ние говоримъ за погрѣшки, тия погрѣшки сж извънка нашата душа. Защо? Ако вие мислите, че единъ Учителъ нарочно се отнася къмъ нѣкого тъй, да го оцата или обиди, вие криво разбирате вашия Учителъ. Ако единъ Учителъ би помислилъ това, той се деградирва, Нѣкой пѣтъ Учителътъ може да ви създаде нѣкои мжнотии изкуствено, но неговата цѣль е съвсѣмъ друга. Тя е далечна. Учителътъ може да ви даде трудна задача, но цѣльта е съвсѣмъ друга — да развие ума на ученика.